

Arrest

nr. 42 079 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen advocaat M. FRERE, loco advocaat P. VAN HOECKE, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 december 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent in 1960 geboren in Jerevan. U bent weduwe sinds 1980, het jaar waarin uw zoon, H.(...) A.(...) (o.v. X), werd geboren. Tot 2002 werkte u als kassierster bij een bank in Jerevan. U heeft sindsdien niet meer gewerkt. Uw zoon opende in 2006

een videotheek. Hij verhuurde DVD's. In september 2007 reisde uw zoon met zijn vrouw naar Tsjechië. Het is pas een maand voor zijn vertrek naar Tsjechië, namelijk in augustus 2007, dat uw zoon u vertelde dat onbekenden naar zijn zaak waren gekomen en hem hadden afgeperst. Uw zoon en zijn vrouw keerden in september 2008 vanuit Praag terug naar Jerevan. Ze bleven er slechts een maand, waarop ze opnieuw Armenië verlieten en naar Moskou trokken. U merkte tijdens de korte terugkeer van uw zoon dat hij zich onder druk gezet voelde. U werd na het vertrek van uw zoon door zijn belagers lastig gevallen. U voelde dat u op straat geschaduwd en achtervolgd werd. Onbekende mannen van middelbare leeftijd vroegen naar uw zoon. Ze eisten geld op dat uw zoon hen zogezegd schuldig was. U kreeg ook anonieme dreig telefoons. U was bang en diende eind 2008 klacht in bij de politie. In uw klacht, die u op het secretariaat overhandigde, schreef u dat u door onbekenden werd lastig gevallen, dat u bang was, dat onbekenden u opbelden en naar uw zoon vroegen. U kreeg te horen dat u naar huis moest gaan en moest afwachten. U ging terug naar het politiebureau en informeerde hoe het zat met uw klacht. Op het secretariaat kreeg u opnieuw te horen dat u moest wachten. U besliste toen dat het voor u beter was om het land te verlaten. U had inmiddels vernomen dat uw zoon in België asiel had gevraagd en er in een opvangcentrum verbleef. Uw buurvrouw hielp u met uw vlucht. Ze bracht u in contact met een kennis die uw verdere uitreis regelde. U verliet Armenië op 15 oktober 2009. U reisde met de bus van Jerevan naar Minsk, waar u enkele dagen bij een oudere dame verbleef, alvorens vanuit Minsk met een minibus door te reizen naar België. U kwam in België aan op 30 oktober 2009 en vroeg er dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw zoon (Vragenlijst DVZ vraag 3.5 en CGVS, p. 2, 8 e.v.). Uw zoon die in Armenië een videotheek uitbaatte werd door onbekenden afgeperst. Na het vertrek van uw zoon begonnen deze onbekenden u te achtervolgen en het geld op te eisen dat uw zoon hen zogezegd schuldig was. Er moet echter worden opgemerkt dat ik op 7 juli 2009 ten aanzien van uw zoon een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarom geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van uw zoon, is terug te vinden in diens beslissing.

Bovendien bent u er evenmin in geslaagd de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zo werd aangaande essentiële onderdelen van uw vluchtrelaas een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zoon.

U verklaarde dat uzelf in uw land geen stappen had ondernomen om uw zoon te helpen naar aanleiding van zijn problemen (CGVS, p. 11), terwijl uw zoon tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 juni 2009 zei dat u dat wel had gedaan (CGVS, p. 13, 14 en 15). U verklaarde uitdrukkelijk dat u (pas) eind november of begin december 2008, toen uw zoon Armenië al had verlaten, voor het eerst klacht indiende bij de politie en voegde hieraan toe dat dit meteen ook de laatste keer was dat u klacht indiende (CGVS, p. 11 en 13). Uw zoon verklaarde daarentegen dat u allerlei documenten verzameld had en een dossier had samengesteld dat u na zijn vertrek uit Armenië bij de zesde afdeling had gebracht. Hij voegde hier nog aan toe dat u ook klacht had ingediend toen hij nog in Armenië was, aangezien u er van uitging dat de politie misschien meer attent zou zijn wanneer een vrouw naar hen toe zou gaan (CGVS, p. 13, 14 en 15). Toen u met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zoon werd geconfronteerd, zei u ineens dat het best mogelijk is dat u klacht had ingediend voor uw zoon maar dat u zich dat niet kon herinneren (CGVS, p. 13). Aangezien het niet aannemelijk is dat u zich niet zou kunnen herinneren of u al dan geen klacht indiende bij uw autoriteiten in naam van uw zoon, heft uw uitleg deze tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen die u in uw land zou hebben gekend ernstig aangetast.

Na een grondige analyse van uw dossier werd bovendien nog een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zoon. Zo zei u dat uw zoon één keer klacht had ingediend in uw land naar aanleiding van zijn problemen (CGVS, p. 11), terwijl uw zoon tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zei dat hijzelf drie keer klacht had ingediend (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u maar één keer klacht had ingediend bij uw autoriteiten (CGVS, p. 11), terwijl uw zoon zei dat u dat twee keer had gedaan (CGVS, p. 14). Nu verklaarde u weliswaar dat uw zoon bang was om u iets te vertellen (CGVS, p. 11). Aangezien deze problemen de kern van uw asielrelaas uitmaken en u inmiddels al anderhalve maand met uw zoon in België herenigd bent, is het niet aannemelijk dat jullie hier intussen niet over zouden hebben gesproken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Het is in ditzelfde verband opvallend dat u zo weinig gegevens kunt verstrekken over de problemen van uw zoon. Zo weet u niet wanneer uw zoon zijn DVD-zaak opende, noch wanneer hij hiermee begon.

U weet verder evenmin of uw zoon deze DVD-zaak oprichtte, dan wel of deze DVD-zaal al bestond toen uw zoon hiermee begon. U weet verder ook niet hoe zijn zaak heette (CGVS, p. 9). U verklaarde voorts niet te weten hoe de problemen van uw zoon begonnen. U weet evenmin hoeveel tijd na de opening van zijn zaak zijn problemen begonnen (CGVS, p. 10). U weet niet of uw zoon zijn afpersers al dan geen geld overhandigde (CGVS, p. 14). Aangezien, zoals hierboven reeds uiteengezet, uw zoon verklaarde dat u voor hem klacht had ingediend bij de zesde (politie)afdeling, is het niet aannemelijk dat u zo weinig op de hoogte zou zijn geweest van zijn problemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, kan bijkomstig nog worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorlegde van de schriftelijke klacht die u bij de politie zou hebben ingediend (CGVS, p. 12). U weet verder niet wie zich bij de politie met uw klacht bezighield (CGVS, p. 12). U heeft evenmin geprobeerd uit te zoeken wie zich bij de politie met uw klacht bezighield (CGVS, p. 13). U vroeg er bovendien niet om met een rechercheur of inspecteur te spreken (CGVS, p. 12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Ook aangaande uw reisroute zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. U verklaarde met één en dezelfde bus van gemiddelde grootte van Jerevan naar Minsk te hebben gereisd, maar kon niet zeggen welke landen of steden u hierbij onderweg passeerde (CGVS, p. 4). Uw uitleg dat u hier niet op lette en u probeerde te slapen, kan gezien de afstand en de verschillende grensposten die u hierbij gepasseerd zou zijn niet overtuigen. Hetzelfde geldt voor uw verdere reis van Minsk naar België. U verklaarde dat u deze afstand met één en dezelfde minibus aflegde, maar heeft ook hier geen idee welke landen u onderweg voorbijreed. U weet verder evenmin of er voor u al dan niet een reisdocument werd aangemaakt voor uw reis van Minsk naar België (CGVS, p. 5, 6 en 7). Gelet op het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen (zie in dit verband informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), is het niet aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn. Alweer kan uw uitleg dat u tijdens de reis probeerde te slapen en pillen had genomen tegen de misselijkheid niet overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

U legde de Belgische asielinstanties tenslotte geen enkel identiteitsdocument voor. U verklaarde dat u (op 15 oktober 2009) in de haast was vertrokken en uw huissleutel evenals uw Armeens paspoort bij uw buurvrouw had achtergelaten (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u al in februari 2009, toen u vernam dat uw zoon in België asiel had gevraagd, van plan was om ook naar België te vertrekken (CGVS, p. 8, 11 en 12)). Gezien uw weinig aannemelijke verklaringen over uw reisroute (zie supra) komen uw verklaringen hieromtrent bovendien evenmin geloofwaardig over. Hierdoor ontstaat de indruk dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie die in uw Armeens paspoort zit verrat, zoals informatie over het door u verkregen visum om naar België te reizen, probeert achter te houden.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u ter staving van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals verrat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw zoon, H.(...) A.(...) (o.v. 6.396.921), en schoondochter, P.(...) E.(...) (o.v. 6.396.923), op 7 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert aan dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielaanvraag van haar zoon en dat er geen geloof wordt gehecht aan diens verklaringen. Wat betreft het gebruik van de verklaringen van haar zoon teneinde tegenstrijdigheden in haar verklaringen vast te stellen, stelt verzoekster dat dit zelf een tegenstrijdigheid uitmaakt. Zij licht verder toe dat het eigenaardig is dat enerzijds aan de verklaringen van haar zoon geen geloof kan worden gehecht, maar dat deze verklaringen anderzijds wel gebruikt worden om haar verklaringen te weerleggen.

Verzoekster stelt in haar verklaringen met betrekking tot de ingediende klachten zeer duidelijk te zijn geweest. Zij heeft steeds verklaard dat zij bij de politie een klacht heeft ingediend en meent dat er geen reden is om te twijfelen aan haar verklaring. Verzoekster geeft aan één keer "in de naam van haar zoon"

een klacht te hebben ingediend op het ogenblik dat haar zoon niet meer in Armenië verbleef, maar in Moskou was, of onderweg was naar België. Zij beweert voorts een tweede keer een klacht te hebben ingediend *“in de naam van haarzelf”* in december 2008 en bij het neerleggen van deze klachten geen documenten te hebben ontvangen. Er werd haar enkel meegedeeld dat zij ongeveer 15 dagen moest wachten en dat de politie dan iets zou laten weten, maar zij heeft niets meer van de politie vernomen. Verzoekster bevestigt dat de twee klachten bij hetzelfde politiebureau werden neergelegd. Verzoekster stelt evenwel dat zij niet op de hoogte is van het aantal keer dat haar zoon een klacht heeft ingediend, aangezien hij haar hiervan niet op de hoogte heeft gebracht.

Verzoekster stelt verder te hebben meegedeeld dat haar zoon een DVD-zaak had, maar dat zij de concrete datum van opening niet kende en evenmin weet of hij deze de zaak zelf begon dan wel overnam van een vroegere eigenaar. Verzoekster merkt verder op dat zij wel wist dat haar zoon een probleem had, maar dat deze hier niets over verteld heeft. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoekster dat zij geen enkel bewijs heeft van het feit dat zij een klacht heeft neergelegd op het secretariaat van het politiekantoor, hetgeen een ander kantoor is dan de buurt waar de DVD-winkel van haar zoon zich bevond en enkel op basis hiervan twijfelt aan haar verklaringen. Volgens verzoekster is dit zeer verregaand. Voorts deelt verzoekster mee dat zij niet weet welke landen zij gepasseerd is. Zij stelt medicatie te hebben genomen omwille van haar hoge bloeddruk en zich zeer slecht en ziek te hebben gevoeld. Verzoekster geeft verder aan dat zij geen paspoort bij zich had en dat zij geen enkele controle onderweg heeft gehad. Verzoekster besluit dat er geen enkele reden is om te twifelen aan haar verklaringen.

2.2. Waar verzoekster een schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zogenaamde formele motiveringsplicht en tegelijkertijd een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus baseert op de problemen van haar zoon, H. A.. Bijgevolg wordt verzoeksters asielaanvraag beoordeeld aan de hand van de beslissing die ten aanzien van verzoeksters zoon werd getroffen. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 juli 2009 ten aanzien van haar zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielrelaas (stuk 3, kopie beslissing zoon).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van een familielid (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van personen die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Van een asielzoeker mag daarenboven verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst van bij aanvang van de asielprocedure nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging. In casu werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen in tegenspraak waren met deze van haar zoon, hetgeen uitgebreid werd uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.6. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij enkel nadat haar zoon Armenië had verlaten, klacht indiende bij de politie, met name rond eind november, begin december 2008 en dat haar zoon zelf één keer klacht had ingediend bij de autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 11), terwijl verzoeksters zoon verklaarde dat verzoekster na zijn vertrek een dossier bij de zesde afdeling had gebracht, maar bovendien dat verzoekster nog een klacht had ingediend toen hij nog in Armenië was en dat hijzelf drie keer klacht had ingediend bij de autoriteiten (stuk 5, gehoorverslag zoon CGVS 18/06/2009, p. 14). Verzoekster tracht haar verklaringen in onderhavig verzoekschrift te nuanceren met de stelling dat zij één keer *“in de naam van haar zoon”* een klacht heeft ingediend op het ogenblik dat haar zoon niet meer in Armenië verbleef, maar ofwel in Moskou was, of onderweg was naar België en later in december 2008 *“in de naam van haarzelf”* klacht heeft neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde pas eind 2008 voor de eerste maal klacht te hebben ingediend. Op de vraag of het de eerste keer was dat zij toen klacht indiende, antwoordde verzoekster immers het volgende: *“Ja, de eerste keer en meteen ook de laatste keer (...)”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 11). Bovendien geeft verzoekster opnieuw aan dat zij zich niet herinnert eerder klacht te hebben ingediend, wanneer zij later tijdens het gehoor opnieuw geconfronteerd wordt met de desbetreffende tegenstrijdige verklaringen van haar zoon (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 13). Verzoekster verklaarde tevens bij de vraag of zij klacht had ingediend in naam van haar zoon: *“nee, ik heb wel klacht ingediend in eigen naam (...)”* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 11). De vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoekster vinden aldus duidelijk hun grondslag in het administratief dossier, aangezien zowel verzoeksters gehoorverslag als dat van haar zoon hierin kan worden teruggevonden (stuk 4 en stuk 5). Verzoeksters nuanceren en haar weinig aannemelijke verklaring dat zij hierover niet met haar zoon zou hebben gecommuniceerd, wijzigen niets aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de neergelegde klachten.

2.7. Naast de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar zoon werd in casu tevens vastgesteld dat verzoekster slechts zeer beperkt op de hoogte is over de situatie van haar zoon. Blijkens het administratief dossier weet zij bijzonder weinig af van zijn handelszaak en zijn problemen, hetgeen bezwaarlijk aannemelijk is aangezien verzoekster volgens de verklaringen van haar zoon klacht voor hem zou hebben ingediend bij de zesde (politie)afdeling (stuk 5, gehoorverslag zoon CGVS 18/06/2009, p. 14). Zo weet verzoekster niet exact wanneer haar zoon met de handelszaak begonnen is, weet ze niet of hij deze zelf had opgericht of had overgenomen, weet ze niet hoe de zaak heette en kende ze evenmin de straat waar de zaak gevestigd was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 9-10). Ze weet niet wanneer exact de problemen van haar zoon begonnen of met wie hij problemen had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 10). Verzoeksters verklaring dat haar zoon haar niets had verteld, is weinig aannemelijk, aangezien de problemen van haar zoon van determinerende invloed geweest zijn op verzoeksters verdere leven, de aanleiding van haar vlucht vormen en mede aan de basis liggen van haar asielaanvraag.

2.8. Met betrekking tot verzoeksters reisweg en reisdocumentatie werd vastgesteld dat zij in het duister tast omtrent de landen of steden die zij passeerde. Ze weet niet of er voor haar een reisdocument werd aangemaakt voor de reis van Minsk naar België hetgeen de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder aantast (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/12/2009, p. 5-6). Volgens de informatie die werd

toegevoegd aan het administratief dossier vinden er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles plaats en zijn uitzonderingen op deze controles quasi onbestaande (stuk 12, Landeninformatie, Antwoorddocument, Toegang Schengenzone). Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen, maar brengt geen elementen aan die de pertinente en objectieve informatie weerleggen. Het feit dat verzoekster medicatie had genomen en zich niet lekker voelde, kan nooit een ongehinderde illegale toegang tot de Schengenzone bewerkstelligen.

2.9. Verzoekster dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van haar asielaanvraag en de weigering is aldus niet louter op het gebrek aan bewijs van haar klacht bij de politie gestoeld, zoals verzoekster voorhoudt.

2.10. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan ten slotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoekster het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster laat echter na in haar verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom zij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). In het administratief dossier zijn geen elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.11. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN